

Mand sidder og affoner sine 3 Maaneders Fængsel, som virkelig er Skyld i, at denne Sag er kommen offentlig frem. Jeg skal ikke komme ind paa Højesteretsdommen, det er jeg ikke berettiget til her, og heller ikke tør man kritisere en Højesteretsdom, men jeg kan dog ikke undlade at sige, at det maa sikkert have været bekvæmligt for vore Højesteretsdommere, at de ifølge Lovens Skulde idomme den Mand 3 Maaneders Fængsel, fordi han har paataalt en Sag som denne, der har vakt en saa overordentlig Sympati for vedkommende, og som sikkert mange er ham overordentlig taknemlig for. Det eneste, man kan glæde sig over derved for hans Vedkommende, er det, at han ved, han har paataalt en god Sag, han har haft kun et eneste Formaal, og det var at tale for de fattige for at gavne deres Stilling, og deres Interesser i Fremtiden. Det forekommer mig maa være en Trøst for ham, og det glæder mig nu, at han ogsaa i sit Fængsel kan faa at vide og høre, at hans Arbejde bærer Frugter og vil komme til at bære Frugter efter den højtærede Ministers Erklæring her i Dag.

Bedrørende de forskellige Endringsforslag under det foreliggende Affnit skal jeg kun gøre den Bemærkning, at jeg paa Grund af den fremrykkede Tid ikke skal omtale dem, men skal henvise til min Afstemning. Jeg tror ogsaa, det er overflødigt at føre Diskussion derom, og at man mangan Gang kan tilkendegive sin Mening ved de enkelte Forslag ved sin Afstemning.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem tog utvivlsomt fejl, naar han udtalte, at Højesteret havde dømt Redaktøren, fordi han havde paataalt disse Misbrug. Det var sikkert kun, fordi han ikke havde gjort det paa den rette Maade.

Korsgaard: Jeg hører, at den højtærede Formand ønsker at fremme dette Affnits Forhandling, og jeg skal paa samme Maade som andre ærede Talere her i Aften nu gøre mit til, at Forhandlingerne kunne skride frem saa hurtigt som muligt. Det viser sig jo, at den Advarsel, den højtærede Formand har givet Talerne at huske paa, at Tiden er kort, er blevet efterkommet i en betydelig Grad af forskellige Talere, navnlig af det ærede Medlem her lige overfor (Buff). Over for saa enorme Ansættelser for at blive hurtigt færdig, er det klart, at efterfølgende Talere ogsaa maa ulejlige sig med at være forfattede. For øvrigt er det ikke meget store og betydningsfulde Ting, jeg har at sige til det foreliggende Affnit.

Der findes et Forslag under Nr. 41, der angaar Understøttelse til forskellige landøkonomiske Foreninger, stillet af Indenrigsministeren, tiltraadt af Udvalget. Det angaar en Forhøjelse af 6,000 Kr. Jeg maa nu sige, at dette Forslag har undret mig noget. S og for sig har jeg ikke noget imod, at man støtter de landøkonomiske Foreninger, men det forekommer mig, at man nu er inde paa, om jeg saa maa sige, en anden Udgave af Udgifterne til Landbrugets Fremme. Vi have nu i en Række af Aar givet betydelige Summer til en Embedsstand, som man har skabt til Fremme af Landbrugets Interesser. Jeg tror, man havde gjort klogere i at lade adskillige af de Midler, der anvendes til allehaande Konsulenter og Kontorer, tilflyde de landøkonomiske Organisationer. Jeg tror, man ad den Vej havde opnaaet mere, maaste for en billigere Penge, end man gør nu. Nu synes det ganske vist, at man omfider har faaet Øjet op for, at Vejen til at støtte Landbruget ved den Art Bidrag burde naturlig gaa gennem de landøkonomiske Foreninger. Jeg har derfor heller ikke noget imod Bevillingen her, men jeg vilde have ønsket, at man samtidig havde søgt at begrænse de mange bureaukratiske Udgifter, som Landbruget har bragt os gennem den lange Række af Embedsmænd, der er blevet ansat i de senere Aar. Men hvad der dog undrer mig mest ved dette Forslag, er den Motivering, den højtærede Indenrigsminister har givet. Det synes i det hele taget, at man oppe i den røde Bygning har en aparte Evne til at motivere sine Forslag. Der refereres i det Bilag, som følger med Forslaget, at de forskellige Foreninger have indgivet Andragender om at faa Støtte, og saa fører Ministeriet til, ikke at Ministeriet finder, at det er meget rigtigt, hvad disse Foreninger ansøge om, men der staar, at "Ministeriet kan erkende det"; der staar ikke, at Ministeriet erkender, men at der er en Mulighed for, at Ministeriet erkender det. Det er, forekommer det mig, en noget svag Begrundelse af denne Fordring, men jeg skal ikke opholde mig længere derved, dels fordi jeg i og for sig ikke er nogen Modstander af, at man paa alle Maader hjælper vort Lands Hovederhverv fremad, og dels fordi der ikke er Grund til at udbrede sig vidtløftig om Sagen, da den er tiltraadt af hele Udvalget, saa der ikke er noget at stille op i Øjeblikket, men jeg ønskede kun at henlede Opmærksomheden for en anden Gangs Skyld paa de store Udgifter, man har paadraget os under et landøkonomisk Skin, og for hvilke vi have faaet oprettet en betydelig